

DIE „CHRISTIAN BEACON”

Ons lewe vandag in 'n kleiner wêreld as ooit tevore. Ons lewe in 'n tyd van verbasend baie internasionale kontakte op alle gebiede. Die moderne kommunikasie-middele maak dit moontlik dat ons feitlik daaglik in kontak is met die hele wêreld. Daardeur het dit moontlik geword dat die kerke van die verskillende lande van die wêreld baie nader aan mekaar gekom het. Hierdeur word daar deur God geleentheid gegee waarvan ons seker met dankbaarheid gebruik moet maak.

So is ons land in die afgelope tyd ook deur verskillende Kerkmanne uit die buiteland besoek. Ek noem net die name van Dr. Visser 't Hooft, Dr. Praamsma en Dr. Pradervand. Soos ons almal weet is hulle verteenwoordigers van drie wêreldwye organisasies, waarin die lewe van die Protestantse kerke hom vandag afteken. Elkeen van hulle is op 'n ekumeniese doel gerig, m.a.w. strewende daarna om op wêreldwye grondslag nouer bande te trek tussen Christelike kerke of groepe met gemeenskaplike belange.

Dr. Visser 't Hooft is die sekretaris-generaal van die eerste beweging, n.l. die Wêreld Raad van Kerke, seker die belangrikste en magtigste beweging wat ekumeniese eenheid van die christelike kerke van die wêreld in 'n gespreksgemeenskap be-oog. Hierdie Wêreld Raad van Kerke is in 1948 in Amsterdam gekonstitueer en het daar sy organisatoriese beslag gekry.

Dr. Praamsma het ons land besoek as verteenwoordiger van die tweede beweging, n.l. die I.C.C.C. (Internasionale Raad van Christelike Kerke). Ons kan hierdie organisasie die wêreldwye eenheid van die sektedom noem. Hierdie organisasie se ontstaan gaan ewe-eens terug tot 1948 in Amsterdam.

Van die derde stroming is Dr. Pradervand die sekretaris, en volgens hom kan hierdie beweging die „Ekumeniese Denomiasionalisme” genoem word. Dit druk die verlanke van die groot evangeliese gemeenskap uit om hulle eie religieuse erfgoed opnuut en in suiwere vorm te ontdek, en die kerke wat hierdie erfenis erken binne 'n kerklike wêreldgemeenskap te verenig. In die wêreld-protestantisme bestaan vandag 6 sulke ekumeniese kerkgroepe: Anglikaanse, Baptiste, Kongregasionaliste, Lutherane, Methodiste en Hervormde. Laasgenoemde staan bekend as die Presbiteriaanse Alliansie.

Die tweede stroming wat hierbo genoem is, n.l. die I.C.C.C. het twee mondstukke wat by ons almal seker reeds goed bekend is. Die eerste en belangrikste is die „Christian Beacon”, 'n weekblad in Engels, wat sedert 14 Februarie 1936 in Collingswood N.J. gereëld uitgegee word, en sedert etlike jare al getrou by die meeste pastorieë in ons land afgelewer word. Die tweede, 'n Hollandse maandblad, n.l.

„Getrouw.” word ook na die meeste dominees van ons land gestuur, hoewel hy by my altans minder getrou as die „Beacon” afgelewer word. U ken dus hierdie twee blaaië en dis dus nie nodig vir my om u aan hulle bekend te stel nie. Hulle het hulle reeds self aan u bekendgestel. Soos die redakteur van die Beacon sê: „This paper has sought to publish the truth, to present the facts and never to be afraid of the faces of men.” Behalwe vir die I.C.C.C., is die Beacon ook die mondstuk van die „American Council of Christian Churches”, 'n vereniging van splintergroepe in Amerika.

As 'n mens die Christian Beacon wil verstaan is dit dus nodig dat jy op hoogte sal wees met die bewegings waarvan hy die mondstuk is. Hulle wese, doel en strewe word deur hierdie mondstuk uitbasuin. Hierdie christelike vuurtoring wil die lig van hierdie twee bewegings in die wêreld laat skyn. Maar aangesien die grondslag, doel en strewe van die A.C.C.C. (American Council of Christian Churches) en die I.C.C.C. presies dieselfde is, sal ons volstaan met die nadere beskouing van i.g. alleen.

Twee gedagtes lê ten grondslag van die strewe van die I.C.C.C. en dus ook van die Beacon:—

1. Om met alle middels die getuienis en die werksaamhede van die Wêreld Raad van Kerke teë te gaan, en
2. om die wesenlike leer van die christelike geloof te betuig, wat deur die *afvallige* kerke verwerp en verwaarloos word.

Wanneer ons dan I. behandel, n.l. die Beacon en die Wêreld Raad van Kerke, is dit nie ons bedoeling om die I.C.C.C. en die W.R. teenoor mekaar te stel en te waardeer nie, maar enkel en alleen om die karakter van die Beacon te bepaal. Uit die voorafgaande opmerking, n.l. dat die Beacon met alle middele die W.R. teëgaan, kan u reeds te wagte wees dat daar weinig positiefs te vinde sal wees, maar alleen negatiwiteit. Ek moet dan ook reeds vooraf al die hele karakter van die C.B. opsom met hierdie opmerking, n.l. dat dit veral uitmunt in sy negatiwiteit. Dis 'n blad in opposisie, wat uit die hoogte van eiegeregtige selfversekerheid, onder die valse inbeelding dat hy alleen weet wat die waarheid is en daar geheel-en-al oor beskik, daarop uit is om alles wat 'n ander sê, teë te spreek, wat 'n ander doen af te breek, en swart te smeer. Hierdie ander is natuurlik die Wêreld Raad, waaronder die Beacon alle ongelowiges, Bybel-ontroues, moderniste en Barthiane saamvat.

Nie net alleen om die voorgaande bewering te staaf nie, maar ook terwille van die ammusantheid daarvan, wil ek u 'n kort relaas gee van hoe die redakteur van die I.C.C.C. sy eie beweging teenoor die W.R. sien en stel. Dit is opmerklik, tussen hakies, dat die I.C.C.C.

presies tien dae voor die ontstaan van die N.C.C.C. (National Council of the Churches of Christ) in Amerika het die A.C.C.C. ook ontstaan. Hiervan sê Dr. McIntire die volgende: „God het kort voor dat die W.R. gevorm is, 'n groep kerke voorberei en saamgeroep en aan hulle die visie, die geloof en die nodige finansies gegee om die eerste vergadering van die I.C.C.C. te hou. Dit alles het nie maar net gebeur nie. Die van ons wat deelgeneem het aan hierdie Amsterdamse samekoms was bewus van 'n krag wat ons gedra het. Die uur het gekom om 'n getuienis te laat hoor. 'n Mens het gevoel dat as so 'n getuienis nie verhef word nie, die klippe self moet uitroep.” „Die Profeet Amos het na Betel gegaan, die setel van die valse profete van sy tyd, om sy getuienis te lewer. Op dieselfde wyse is dit gevoel dat die enigste plek waar die I.C.C.C. sy stem doeltreffend kon laat hoor vir wat reg is, langs die van die W.R. moes wees.”

Hulle het gevoel dat hulle navore moes tree, want, „daar was 'n begeerte dat daar 'n vlag sou waai wat God sou seën en uitsluitlik gebruik, een wat Hom in die geleentheid sou stel om te gebruik, omdat dit waar is.”

En dan gaan McIntire voort om te vertel van die wonderlike ondervindings wat hulle gehad het tydens die samekoms te Amsterdam. Waar daar by die W.R. niks anders as verwarring was nie, het hulle die ondervinding van eensgesindheid gehad, en geestelike ervarings wat die versekering gegee het van die teenwoordigheid en leiding van Gods Gees. Dr. T. T. Shields gee sy indrukke van die samekoms in die volgende woorde weer: „Ek het hulle hoor bid. Ek het daardie Sjinese Dr. in die godgeleerdheid hoor bid. Ek het nie 'n woord verstaan wat hy gesê het nie, maar ek het gevoel dat die Gees van God deur hom gespreek het. Dit was 'n ware gebed. Ons eerste aandbyeenkoms is gehou in die Gereformeerde kerk, en die prediker, 'n Hollandse professor, het soos 'n warrelwind gepreek. Ek kon nie verstaan wat hy sê nie, maar kon die drang daarvan voel.” En so kan ons voortgaan met baie aanhalings. Dit alles geld alleen om te laat verstaan dat God aan die kant van die I.C.C.C. was, en dat die W.R. daar teenoor maar 'n powere figuur slaan, omdat dit 'n byeenkoms was waar God ontbreek het.

Ten slotte nog net een voorbeeld om die negatiewe houding en destruktiewe neiging van die I.C.C.C. teenoor die W.R. aan te toon. Die W.R. het in 'n boodskap gesê dat daar 'n woord van God vir die wêreld is. Die kern van hierdie boodskap was as volg: „Maar daar is 'n woord van God vir ons wêreld. Dit is dat die wêreld in die hand van die lewende God is, wie se wil vir die wêreld geheel-en-al goed is, dat in Christus Jesus, Sy geïnkarneerde Woord, wat gelewe en gesterwe het en van die dood opgestaan het, God die mag van die kwaad eens

en vir altyd gebreek het, en vir elkeen die deur geopen het tot vryheid en vreugde in die Heilige Gees; dat die finale oordeel oor alle menslike geskiedenis en menslike daad die oordeel van die genadige Christus is; en dat die einde van die geskiedenis die triomf van Sy Koninkryk sal wees, wanneer alleen ons sal verstaan hoe groot die liefde van God vir die wêreld was. Dit is die onveranderlike Woord van God aan hierdie wêreld. Miljoene van ons medemense het dit nog nooit gehoor nie." En luister nou na die kommentaar van Dr. McIntire, voorsitter van die I.C.C.C. en redakteur van die C.B. „Natuurlik is dit geen boodskap nie. Om die aandag van die wêreld met die pretensie van 'n godswoord te vang en dan 'n verkeerde of valse woord aan te bied, is 'n misdadig nie net teenoor mense wat gewillig is om te luister nie, maar ook teenoor God, deur Hom verkeerd voor te stel vir mense. Volgens hom is dit ook 'n te groot verantwoordelikheid van mense om 'n woord van God aan te bied, want daardeur plaas die mens hom in die posisie van die profete en die apostels. Oor die inhoud van die verklaring dat di wêreld in die hand van die lewende God is . . . is 'n bewering wat enige Jood, Mohammedaan en on-christelike godsdienstige mens kan goedkeur. Verder, in die Bybel word geleer dat die teenswoordige wêreld in die hande van die bose is, hy is in werklikheid die god van die wêreld. Die gang van hierdie wêreld is nie alleen teen God nie, maar ook sonder God." Die slotsom waartoe hy geraak is dat hierdie verklaring nie waar is nie. Die Bybel word gebruik om 'n valse woord aan te bied. Dis 'n misleidende gebruik van die Woord van God.

Ek dink u sal saamstem dat kommentaar oorbodig is. Ek reken u sal nou ook die agtergrond verstaan waaruit die gees en strewe van die Christian Beacon bepaal moet word. Aan die kant van die I.C.C.C. en die C.B. staan almal wat reg is, wat die waarheid besit, die getroue Bybel-gelowiges wat die ware Christus volgens die Skrifte, bely, die ware suiwere kerk, en aan die ander kant, by die W.R. staan die ongelowiges, Bybel-vervreemdes, die dwalendes, die moderniste, wat niks anders is as die moderne toring van Babel nie.

Ons het reeds hierbo gemeld dat die I.C.C.C. en sy mondstuk die C.B. deur twee gedagtes gedrywe word: 1. om die W.R. in alle opsigte teë te spreek, en 2. om dië weselike leer van die christelike geloof, wat deur die afwykende kerk verwerp word, te verdedig en te betuig. Ons het die eerste gedagte nou reeds kortliks behandel, en wil nou voortgaan met die behandeling van 2. Die C.B. hou daarvan om die I.C.C.C. te bestempel as die 20ste eeuse Reformasie. Hulle is die kampvegters vir, die suiwere bewaarders, die verdedigers van die reformatoriese waarhede, waarvan die W.R. afgewyk het. Die eerste en belangrikste van hierdie waarhede wat hulle bewaar en verdedig, is die Bybel as die foutelose en onfeilbare Woord van God. Hulle noem

hulle dan ook graag die Bybel-gelowiges in teenstelling met die res van die Kerklike wêreld. Die eerste artikel van die belydenisgrondslag van die I.C.C.C. lui dan ook as volg: Ons bely die volle goddelike inspirasie van die Heilige Skrif in die oorspronklike tale, sy gevolglike fouteloosheid en onfeilbaarheid, en as Woord van God, die hoogste en finale reël vir leer en lewe. Ons sal nie nou al kritiek lewer oor hierdie skrifbeskouing nie, maar wil eers stilstaan by 'n paar gebeurtenisse uit die jongste tyd in verband met hierdie saak.

In Oktober 1952 het 'n hersiene uitgawe van die Bybel in Engels in Amerika verskyn, wat onderneem is deur die N.C.C.C., en bekend staan as die Revised Standard Version. Daar is vyftien jaar lank aan hierdie uitgawe gewerk met aanwending van die jongste resultate van wetenskaplike ondersoek. Hierdie nuwe Bybel vervang die ou King James Version. Binne agt weke is 1,600,000 eksemplare van die nuwe Bybel verkoop. Hierdie nuwe Bybel het 'n historiese woede en verset by die A.C.C.C. en in die C.B. ontketen. Sedert Okt. 1952 staan hierdie saak prominent in die kolomme van die C.B. byna tot vervelens toe. Daar word 'n desperate poging aangewend om die betroubaarheid van hierdie Bybel verdag te maak, en die mees gruwelike dinge word daarvan gesê en die allerergste verdagmaking word teen die vertalers daarvan gestook. Die C.B. is gewoonlik op sy beste wanneer so 'n geleentheid hom voordoen om verdagmaking te saai. Met alle middels tot hulle beskikking is die Amerikaanse publiek opgesweep teen die nuwe vertaling, massavergaderings is gehou, protesbyeenkomste is georganiseer oor die hele land, sodat, tot groot blydskap van baie, hier en daar selfs van die nuwe Bybel verbrand is. Die C.B. was veral die Tydskrif wat die versetbeweging teen die nuwe Bybel gelei en georganiseer het.

En hierdie hele onsmaaklikke affêre het sy grond daarin dat die R.S.V. die Hebreuse woord „Almah” in Jes. 7 : 14 met „young woman” vertaal, terwyl die K.J.V. „virgin” gebruik. Hierin sien die C.B. somer 'n menigte van valse bedoelings by die vertalers. Dis dan 'n bedekte manier om hulle modernistiese sienswyses in die Bybel te beliggaam. En nie net dit nie, hulle sou dan ook met die nuwe Bybel op bedekte wyse kommunisme en sosialisme wil propageer. Ek gee u net 'n paar aanhalings uit die C.B. oor hierdie saak: Onder 'n foto van Dr. McIntire met 'n eksemplaar van die nuwe Bybels staan die volgende geskrywe: „The Rev. Carl McIntire and new Bible. An unholy book . . . the work of Satan and his agents. Approving cries of „Amen” greeted the attack by Rev. C. M. president of the I.C.C.C. Assailing the N.C.C.C. which sponsored the revision, Dr. M. said the “radical, pro-communist ideas in these very Churches were at the bottom of the Bible project.” Daar word verder in hierdie berig vermeld dat die

gehoor gedurende die toespraak van Dr. Mc. vier-en-dertig keer „Amen” geroep het. Dis blykbaar tipies apostolies!

Die afkeer van Mc. is nog sommer spulletjies in vergelyking met die van ene Rev. Kenneth Vertz, in die C.B. van 25 Des. 1952. Hy sê vir sy lesers dat dit nie saak maak wat al die valse Christusse en valse profete hulle wil wysmaak van die nuwe Bybel nie, dit moet verwerp word om die volgende redes: 1. Hierdie nuwe Bybel is 'n Bybel van hipokriete. Dit gee nog voor om die Heilige Skrif te wees, maar in werklikheid is dit 'n onbeskaamde, duiwel-geïnspireerde poging om die Bybel te vernietig. 2. Hierdie nuwe Bybel is die werk van Satan, omdat dit nie is wat dit voorgee om te wees nie, omdat dit in werklikheid 'n Bybel is, wat hoewel op subtile wyse, tog definitief byna elke leerstelling vernietig wat ons Heilige Heer verkondig het, leerstellings wat vir elke ernstige gelowige dierbaarder is as sy eie lewe.

Hierdie laaste uitlating is eintlik die erkenning van die hele saak waaroor dit gaan vir die C.B. en die I.C.C.C. Die leerstellings wat dierbaarder is as die lewe self, leerstellings wat tog maar op hulle beste menslike pogings is om te antwoord op die Woord van God wat deur die mens gehoor is, leerstellings wat telkens getoets moet word aan die Woord van God, soos hulle self sê, die enigste reel vir leer en lewe is, is vir hierdie mense eintlik dierbaarder as die Woord van God self. Die Woord van God moet vertaal en verklaar word onder die outoriteit van die leerstellings. Mc. beweer dan ook dat in die lig van die leerstelling van die maagdelike geboorte van Christus, die woord „Almah” nie anders as „virgin” vertaal moes word nie, al sou daar ook 'n ander betekenis in die woord gelê kan word.

Ammusant is die volgende verklaring van 'n groep predikante van die A.C.C.C. Dit lui as volg: Be it known to all: In this year of our Lord, 1952, in order that a historic record may be attested in behalf of the Holy Scriptures, we, the undersigned Protestant ministers, ordained and called by the Lord Jesus Christ to preach His holy Word, do hereby testify and declare the Scriptures of the Old and New Testaments to be the Word of God . . . So is die Skrifte van Ou- en Nuwe Testament dan in die jaar 1952 verklaar tot die Woord van God! In dieselfde verklaring word die R.S.V. verklaar as 'n Bybel wat die naam Holy Bible onwaardig is. Dit is die Bybel van modernisme en hoër kritiek.

As 'n mens nou hierdie hele tirade oor die R.S.V. opsom, kom jy tot die volgende slotsom:—

1. Dit gaan vir hierdie mense nie soseer om die Bybel nie, maar om die geleentheid wat die vertaling van Jes. 7:14 hulle bied om 'n aanval te loods op die N.C.C.C. onder wie se leiding die nuwe vertaling geskied het. Die doel is om die N.C.C.C. se werk tot niet te maak,

en om hierdie doel te bereik word elke middel aangegryp, want die doel heilig die middel.

2. Daar is 'n uiterste kraginspanning om die Bybel as die onfeilbare, foutlose woord van God te handhaaf. Met hierdie eer wat die Bybel aangedoen word word hom die grootste oneer aangedoen, want die Bybel handhaaf Homself as die Woord van God, ondanks alle pogings van die mense hetsy ten goede of te kwade. Want God is die Heer van Sy Woord, en die Bybel sal nie minder sy Woord wees as een woordjie daarin volgens ons insiens nie reg vertaal is nie. 'n Mens kry die indrpk dat die C.B. en die A.C.C.C. van die standpunt uitgaan dat dit goed sal gaan met die Bybel solank as hulle aan sy kant staan, maar as hy hulle beskerming moet verloor, dan is dit vir altyd uit met die Bybel.

3. Sodra die Bybel se waarde en betekenis van ons menslike waardebeplating, of ons menslike leerstellige waardebeplating afhanklik gestel word, dan maak ons van die Bybel 'n heilige objek waaroor ons beskik. Dan word die Woord van God, wat ons in die skrif alleen ontvang van die sprekende persoon van God wanneer dit Hom behaag, 'n woord van God wat ons in die letters van die skrif besit as iets waaroor ons beskik, die openbaring word dan geopenbaardheid, die inspirasie word geïnspireerdheid, iets wat los van die Gees van God bestaan, wat ons kan betrek in ons eie besit. Maar dan het die Bybel reeds 'n afgod geword, en 'n afgod is 'n God waaroor ons beskik, is 'n God wat deur ons in stand gehou word, wat sy mag aan ons ontleen, netsoos ou Baäl van ouds alleen bestaan het solank as wat daar 'n volk was wat hom aangehang het. Hierdie hele Amerikaanse Bybel-episode is dan ook vir my die sprekendste vorm van Bybel-afgodediens.

Baie nou hang die beskouing oor Jesus Christus ook met hierdie Bybelopvatting saam. In hulle ywer om die Bybel as hoogste gesag oor leer en lewe te handhaaf, gaan die C.B. en die I.C.C.C. sover om Christus ook ondergeskik aan die Skrif te maak. Een van hulle besware teen die R.S.V. is dat die godheid van Christus daardeur in gedrang sou kom omdat hierdie vertaling in die aansprake van Jesus „You” en „Yours” gebruik, i.p.v. „thou” and „thee”. In hulle belydenisgrondslag van die I.C.C.C. word in teenstelling met die grondslag van die W.R. wat alleen Jesus as Heer en saligmaker stel, 'n hele omskrywing gegee van wat hulle glo van Christus: die noodsaaklike en absolute, ewige Godheid, en die waaragtige, sondelose mensheid van ons Here Jesus Christus. Maar hulle ywer vir die bewaring van die Godheid van Christus bring hulle tot die devaluasie van hierdie begrip as hulle Jesus Christus eintlik ondergeskik maak aan die Skrif. Ek plaas in hierdie verband 'n uitspraak van Prof. J. J. van der Schuit in 'n

beskouing van hom oor die betekenis van die I.C.C.C. Hy sê: „ons plaas die leerstellige verklaring elders. Dit is duidelik. Dit spreek vir homself. Dit sluit die deur vir almal wat deur modernistiese gesindhede gedryf word. Dit is 'n waardige en plegtige protes teen die betekenlose propagandaspreuk van die W. R. wat sê, Jesus Christus as God en Heiland . . . Dit sal duidelik wees vir elke oplettende leser van hierdie leerstellige verklaring dat die handhawing van die Bybel as die geskrewe Woord van God en die woordelike inspirasie van die Heilige Skrif die lewensreel is van die kerke wat met die vereniging verbonde is; want dit moet altyd onthou word dat in die stryd van vandag met 'n loerende modernisme en 'n verraderlike Barthianisme ons eerste punt van oorweging nie Christus is nie, maar die Woord van Gods Waarheid, waaronder ook die Christus staan". Hier het blykbaar weinig oorgebly van die Godheid van Christus waaroor die I.C.C.C. so bekommerd is. Christus is nie hier meer die Heer van die Woord nie, maar Hy word 'n gevange Christus, ondergeskik en gebind aan die Heilige Skrif.

Oor hierdie hele besondere skrif-beskouing kan ons ten slotte dit sê: ons het hier die ou ortodokse openbaringsopvatting wat niks anders is as 'n omvorming van die Reformatoriese openbaringsopvatting, wat wel voorgee dat dit die Reformatoriese opvatting is, maar in werklikheid in skerp teëstelling daarmee staan. Nie omdat die Skrif as geheel vir die Woord van God geld is sy inhoud waar nie, maar omdat, en insover God my daarin sprekend ontmoet, as self teenwoordig Homself aan my betuig, daarom noem ons die Skrif Gods Woord. Zwingli sê: die getuienis van die Gees is dieselfde as die duidelikheid van die Godswoord. Omdat nie die letter van die skrif, maar alleen deur die Gees verstaande Woord, Woord van God is, daarom is die identiteit van die Skrifwoord en die Godswoord nie direk nie, maar indirek. Daar is geen openbaring op sigself nie, maar openbaring is dit, dat iets vir my openbaar word. Openbaring is 'n gebeurtenis, 'n handeling van God, geen ding nie, maar persoonlike aanspraak. Die mensewoord van die skrif is die inkognito van die Godswoord, wat assulks word, alleen deur die geloof, die getuienis van die Heilige Gees. Die ortodoksie het van die aktuele Godsopenbaring die ware Bybelboek op sigself gemaak, waarvan die goddelike outoriteit as 'n kerklike leerstelling vooraf vasstaan. Op die fatale stap, dat die Skrif op sigself waar en openbaring is, volg die noodwendige volgende stap, dat dit met elke onderdeel die geval is. Ons het dan dadelik die leer van die woorde-lyke inspirasie. Die Bybel word 'n heilige ding in die hand van die mens waaroor hy beskik. Dit word 'n fetish. Die paradokse eenheid tussen Skrifwoord en Godswoord verval. Dit is die dood van die ware Reformatoriese ortodoksie.

Ek wil net op een s.g. waarheid wys waarvan die C.B. die kampvegter en bewaarder is, teenoor die afwykende Kerke. Dit word ook gestel in die leerstellige grondslag van die I.C.C.C.: die noodsaaklikheid om in ooreenstemming met Gods Woord die suiwerheid van die Kerk te bewaar in leer en lewe. In „Modern Tower of Babel” sê Dr. McL. die volgende: „All around the world there are men who, being redeemed by the precious blood of Jesus Christ, know that the Church of Christ must be a true, pure Church. It cannot be the Church of Christ and a Church of devils; neither can it be the communion of Christ and a communion of demons.” Daarom dan ook, om die kerk suiwer te bewaar was dit noodsaaklik dat daar ’n aparte beweging naas die W.R. gestig moes word. By die I.C.C.C. is die suiwer kerk bewaar teenoor die onsuivere Kerk van die W.R. Dit is ook opmerklik hoe die gedagte van die separasie en afskeiding in die C.B. getroetel word en met allerlei Bybeltekste probeer regverdig word. Geen wonder, want die A.C.C.C. en die I.C.C.C. bestaan grotendeels uit afgeskeides en splintergroepe. Baie van die s.g. kerke wat by die I.C.C.C. aangesluit het bestaan skaars uit tien lede.

Ons staan hier voor die tipiese sektariese opvatting dat dit moontlik is om die kerk as ’n kerk van ware gelowiges af te sonder van die res van die sondige ongelowige mensemasse. Die sektes het nog altyd gedink dat dit moontlik is om deur afskeiding die suiwere heilige kerk daar te stel, maar die geskiedenis het geleer dat elke nuwe afskeiding in hom die kiem van die volgende afskeiding dra, want ook in die allerheiligste mensegemeenskap kon die sonde nog nooit uitgesluit word nie. Die gedagte van ’n ware, suiwere kerk teenoor die valse onsuivere kerk, is m.i. nog altyd ’n vergissing tussen iets aanwysbaars en ’n beslissing van die geloof. Die krag van die kerk lê alleen en geheel-enal in die geloof in wat God hom belooft. Die suiwerheid van die kerk kan alleen daar bestaan waar die kerk homself stel onder die kritiek van Gods woord, sy eie verkeerdheid bely en in die geloof vashou dat God self sy kerk bewaar. Ongelukkig het ons daaraan dikwels nie genoeg nie en soek steun in ons eie menslike moontlikhede. Ons lê allerlei prinsipes en norme neer, beginsels, eise, wêreld- en lewensbeskouings, leerstellige grondslae waaraan ons ons krag ontleen, waarvoor ons propaganda maak en waardeur ons skeidslyne trek tussen waar en vals, suiwer en onsuiver, goed en kwaad. Die noodlottige gevolg is dat ons ideologieë die plek gaan inneem wat alleen aan die Hoof van die gemeente toekom, sodat die geloof aan Sy beloftes en die onderwerping aan sy gesag omgesit word in die aanvaarding van ’n paar afgeleide menslike visies en daarby passende lewenshouding. En omdat dit hier altyd gaan om menslike visies en prinsipes is die selfversekerde Fariseïsme wat so maklik die ander van onsuiver beskuldig,

die noodwendige keersy van hierdie geloof. En tot my groot spyt moet ek konstateer dat dit ook die gees is wat die C.B. adem. Maar ook van die mees suiwere kerk bly die woorde van die N.G.B. waar, dat die geselskap van die hipokriete soos 'n doring in die vlees saamgedra word.

Aangesien die karakter van 'n blad nie alleen bepaal word deur die liggaam waarvan dit die mondstuk is nie, maar ook deur die redakteur sal u my vergun om kortliks iets mee te deel oor Dr. Carl McIntire. Hy is deur die Presbiteriaanse Kerk van Amerika geskors nadat hy skuldig bevind is van afkeuring, uittarting en oortreding van die tug en kerklike opsig van sy Kerk; omdat hy nie ywerig en getrou was in die handhawing van die vrede van die Kerk nie, en van verkragting van sy bevestigingsbelofte. Na sy ontslag het hy met 'n klompie volgelingen 'n onafhanklike Presbiteriaanse Kerk in Amerika gestig, bekend as die Bybel Presbiteriaanse Kerk. Vanaf sy ontslag was hy aan die spits van die beweging wat in opposisie teen die groot Presbiteriaanse Kerk van die V.S.A. staan. Hy het die A.C.C.C. in die lewe geroep en die hele I.C.C.C. konsentreer hom feitlik in hierdie een man.

Wat is die invloed van die C.B. en die I.C.C.C. in Suid Afrika? Die C.B. reken dat die invloed hier wel deeglik gevoel word. Hy grond sy bewering op 'n artikel van Prof. van Selms in „De Hervormde Kerk” oor die koms van Dr. Gravemeyer na Suid Afrika. Hy sê Prof. van Selms skrywe dat dit 'n ernstige gevaar vir Suid Afrika is dat sommige kerke van die land sterk aangetrokke voel tot die Vrye Universiteit en die ideologie wat daar verkondig word. Ten opsigte van die ekumeniese beweging skrywe Prof. van Selms: „dit is duidelik dat sterk propaganda vanuit Nederland gemaak word vir die I.C.C.C. met sy sektariese opposisie teen die W.R. Dit word dringend noodsaaklik dat teenoor die uiters slegte literatuur van hierdie kant die aard en ideale van die W.R. meer algemeen bekend word. As hulle nie versigtig is nie sal die Afrikaanse kerke kontak verloor met die ware ekumeniese beweging. Ook van hierdie kant gesien is ons bly om Dr. Gravemeyer in ons midde te hê.” Dr. McI. sê hy het geglimlag toe hy gelees het wat Prof. van Selms oor die I.C.C.C. gesê het, en veral oor die sterk propaganda wat daar gedoen word. Maar hy het God ook gedank dat hulle ou geringe poginkie reeds soveel vrugte afgewee p het. Hy is ook dankbaar teenoor die Allerhoogste dat daar in S.A. nog baie mense is wat getrou aan die Skrif wil wees. Prof. van Selms is beslis nie een van hulle nie. Hy sê Prof. van Selms mag die Afrikaanse Kerke waarsku teen die risiko om alle kontak met die ware ekumeniese beweging te verloor, maar hy is bly om sy S.A. broeders te verseker dat hulle in die I.C.C.C. 'n gawe geleentheid vir ekumeniese kontak in ooreenstemming met die Heilige Skrif sal hê . . . een in

gehoorsaamheid aan die Woord van God, een in Jesus Christus ons Verlosser, en een in die stryd teen almal en alles wat in stryd is met hierdie Woord en die Christus van die Skrifte verloën.

Anders as Prof. van Selms skrywe Prof. S. du Toit in „Bou” Orgaan van die Calvinistiese unie. Hy skryf: „die mensdom het nou een wêreld na die model van die bouers van die toring van Babel, en ons sien dan ook die torings van Babel verrys, magtige strukture wat oor die hele wêreld gesien sal word. Ons dink hier aan die V. V. O. en die Wêreld Raad van Kerke. Albei hierdie organisasies het goeie bedoelings, maar hulle het nie vaste fondamente nie. Daar is immers maar een fondament wat vas is, die Rots van die eeue. Die Raad van Kerke kan nie blywende opbouwerk doen nie omdat dit halfslagtig is ten opsigte van die belydenis van die Godheid van Christus en uiterste moderniste toelaat. Daar sal dan ook in albei hierdie liggame ’n Babiloniese spraakverwarring gehoor word. Gelukkig dat daar nog stemme is wat tot reformasie roep. Ons dink hier aan die Gereformeerde ekumeniese sinode en die I.C.C.C. ’n Mens moet bewondering hê vir die moed en deursettingsvermoë van laasgenoemde organisasie. So pas is weer ’n kongres in Geneve gehou, waar duidelike taal gespreek is. Ongelukkig is die beweging miskien te reaksionêr en daarby meer fundamentalisties as Calvinisties georiënteer, sodat sommige kerke van die Gereformeerde belydenis nog aarsel om aan te sluit. Maar elke Calvinis kan o.i. uiters simpatiek staan teenoor die I.C.C.C. vanweë sy kloekmoedige getuienis vir die waarheid van die Skrif”. Die redakteur van Getrouw bedank Prof. du Toit „hartelik voor deze woorden. Ze verkwikken het hart by zoveel miskenning.” Die redakteur van die C.B. sê aansluitend hieraan dat die propaganda vir die I.C.C.C. in S.A. nie net alleen in die klein kerkies gedoen word nie maar onder die allergrootste. „It is exactly in the Nederduits Gereformeerde Kerk, the largest Church of South Africa that the I.C.C.C. has many warm friends.”

Ten slotte net dit: dis seker nie nodig vir my om nog kritiek afsonderlik te lewer nie, aangesien ek dit algaande reeds gedoen het. Samevattend kan ek net dit sê: Dis baie duidelik dat die C.B. die propagandabladd van die I.C.C.C. is, en dat hy uit hierdie beweging alleen geoordeel kan word. Dis verder duidelik dat die I.C.C.C. ’n sterk sektariese inslag het en die ekumeniese sekte dom verteenwoordig. Dis ondanks sy taaie volharding van Bybelgetrouheid in sy Skrifbeskouing, sy Kerkbegrip, sy Christologie nie Skriftuurlik nie, en nie reformatories nie, maar dis gefatsoeneer volgens ’n voorafbepaalde menslike konsepsie van die waarheid daaromtrent. Dis in al hierdie sake te verseker van die besit van die volle waarheid as ’n menslike hebbelik-

heid, en dit mis dan ook die spanning van die geloof wat nederig worstel, soek en jaag, of hy dit kan gryp.

Ek wil net sê dat dit vir my geen genot verskaf om die C.B. te lees nie. Dis in alle opsigte 'n hoogs-oninteressante blad vir my. Maar daarmee kan ons dit nie laat nie. Ons is verplig om ons rekenskap te gee van wat daar in die Kerklike wêreld plaasvind, en ons krities daar teenoor te stel. Ons het 'n verantwoordelikheid teenoor die wat soos ons dink, en ook teenoor die wat van ons verskil. As ons seker is van ons eie inhoud, en bekend met die probleme, worstelinge en dwalings van die buite ons eie kring, dan het ons reeds 'n stap gevorder op die ekumeniese weg.

F. J. VAN ZYL.